

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna a JUDr. Oľgy Trnkovej v právnej veci žalobcov **1/ P. K.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. K. M., advokátkou v P., **2/ K. K.**, bývajúcej v B., prechodne v P., **3/ F., a.s.**, IČO: X., so sídlom v B., **4/ P., s.r.o.**, IČO: X., so sídlom v B., proti žalovaným **1/ Ing. E. Č.**, so sídlom v B., správcovi konkurznej podstaty úpadcu D., s.r.o. v konkurze, IČO: X., so sídlom v B., **2/ T., s.r.o.**, IČO: X., so sídlom v P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných W., s.r.o., IČO: X., so sídlom v B., zastúpeného JUDr. M. J., advokátom v B., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 7 C 121/2001, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 5. decembra 2007, sp. zn. 5 Co 262/2007, 5 Co 263/2007, 5 Co 264/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Žalobca 1/ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov dovolacieho konania vo výške 64,22 € právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka JUDr. M. J., poskytujúcemu právne služby prostredníctvom spoločnosti P., s.r.o., IČO: X., na účet vedený vo V., a.s., č.ú. X. o 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 4. júna 2007, č.k. 7 C 121/2001-1096, zamietol žalobu, na základe ktorej sa žalobcovia domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území B., a to tak, že výlučným vlastníkom nehnuteľností -stavieb označených spoločne súpisným číslom X. na pozemkoch parc. č. X. je žalovaný v podiele 6/12-in, žalobca 1/ v podiele 1/12-ina, žalobkyňa 2/ v podiele 1/12-ina a žalobca 4/ v podiele 4/12-iny a podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti označenej súpisným číslom X. na parcele č. X. je žalovaný v podiele 6/12-in, žalobca 1/ v podiele 1/12-ina, žalobkyňa 2/ v podiele 1/12-ina a žalobca 4/ v podiele 4/12-iny, nakoľko dospel k záveru, že na strane žalobcov neexistuje naliehavý právny záujem na predmetnom určení. Súd mal za preukázané, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania sú evidované v katastri nehnuteľnosti na dvoch samostatných listoch vlastníctva, a to na LV. č. X. (pôvodne X.) a LV č. X., kat. ú. B., pričom v časti A listu vlastníctva je ako vlastníkom evidovaný vždy iný subjekt, a to na LV č. X., k.ú. B. je zapísaný ako vlastníkom žalovaný 2/, a na LV č. X., k.ú. B. je ako vlastníkom uvedený žalobca 3/. Tento stav nastal tak, že nehnuteľnosti pôvodne vo vlastníctve žalobcov 1/ a 2/, boli v rokoch 1994-1997 predmetom stavebných zmien, na ktorých sa podieľali nielen žalobcovia 1/ a 2/, ale aj obchodná spoločnosť D., s.r.o. Po ukončení stavebnej činnosti boli do katastra nehnuteľností zapísané nehnuteľnosti označením síce odlišné od pôvodných nehnuteľností vo vlastníctve žalobcov 1/ a 2/, avšak v skutočnosti s nimi zhodné a za ich vlastníka bola v katastri nehnuteľností na základe kolaudačného rozhodnutia označená už spoločnosť D., spol. s.r.o. Uznesením Krajského súdu v Bratislave z 15.2.2001, č.k. 4K 277/2000-34, bol na majetok D., spol. s.r.o. vyhlásený konkurz a za správcu konkurznej podstaty menovaný žalovaný 1/, ktorý pojal sporné nehnuteľnosti do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu. Žalobcovia 1/- 4/ uplatnili svoje právo na vylúčenie nehnuteľností zapísaných na LV č. X. z konkurznej podstaty úpadcu D., s.r.o., avšak konania boli uzneseniami Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 55Cbi 115/01 a 55Cbi 116/01 právoplatne zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za návrh. Následne žalovaný 1/ so súhlasom Krajského súdu v Bratislave (urobeného formou opatrenia z 30.5.2002, č.k. 4K 277/2000-287) previedol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na spoločnosť N., a.s., táto na spoločnosť W., s.r.o., a táto následne na žalovaného 2/. Skutočnosť, že sa žalobcovia nedomáhali svojich práv v rámci konkurzného konania

vyučovacou žalobou (obe konania boli konkurzným súdom právoplatne zastavené) malo za následok nevyvrátiteľnú právnu domnienku, že nehnuteľnosti, boli pojaté do súpisu konkurznej podstaty správcom oprávnené, s následkom, že môžu byť ako súčasť konkurznej podstaty aj speňažené. Okolnosť, že konkurzný súd dal svojím opatrením súhlas žalovanému 1/ ako správcovi konkurznej podstaty na speňaženie sporných nehnuteľností, a to na ich predaj kúpnu zmluvou obchodnej spoločnosti N., a.s., okresný súd posúdil ako okolnosť majúcu za následok odpadnutie naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení. I keby totiž súd vyhovel žalobe žalobcov, vydaným rozsudkom by nebol odstránený tzv. zdvojený zápis nehnuteľností v katastri nehnuteľností, ktorý stav súd považoval predovšetkým za chybu v súbore popisných informácií katastra nehnuteľností v časti týkajúcej sa evidencie nehnuteľností.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 5. decembra 2007, sp. zn. 5 Co 262/2007, 5 Co 263/2007, 5 Co 264/2007, potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej, ako aj uznesenie okresného súdu o trovách konania z 25.6.2007. Samostatným výrokom pripustil vo veci dovolanie, lebo otázku, či je daný naliehavý právny záujem na pozitívnej určovacej žalobe, ak v rámci konkurzného konania bola sporná nehnuteľnosť už prevedená na inú osobu, považoval za otázku zásadného právneho významu. Krajský súd súčasne zmenil uznesenie súdu prvého stupňa z 1.8.2007 tak, že žalobcom 1/-4/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 3.000,-Sk (99,58 €), zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v sume 2.743,- Sk (91,05 €) a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných náhradu trov odvolacieho konania v sume 65.198,- Sk (2.164,18 €). Žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu o absencii naliehavého právneho záujmu žalobcov na určení vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, pretože mal za preukázané, že žalovaný 2/ získal nehnuteľnosti v rámci speňaženia majetkovej podstaty úpadcu D., s.r.o., od správcu konkurznej podstaty (žalovaného 1/) v súlade s ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „o konkurze a vyrovnaní“). Ohľadne výroku rozsudku týkajúceho sa náhrady trov konania odvolací súd nezistil žiadne pochybenie a nezistil ani dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie trov konania úspešným žalovaným. Odlišne krajský súd posúdil výrok rozsudku týkajúci sa zaplataenia súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa. Keďže v čase od vyhlásenia rozsudku okresného súdu (4. júna 2007) po podanie odvolania žalobcami (24. júla 2007) došlo k zmene Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu

zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, podľa ktorého okresný súd vyrubil súdny poplatok za odvolanie a súdny poplatok sa vyrubuje podľa písm. b) položky 1 sadzobníka, zmenil uznesenie okresného súdu a zaviazal žalobcov k zaplateniu súdneho poplatku za odvolanie vo výške 3.000,- Sk (99,58 €).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca 1/ (ďalej len „dovolateľ“), pričom prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., tvrdiac, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v otázke posúdenia naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe. Podľa dovolateľa duplicita zápisu jednej nehnuteľnosti na viacerých listoch vlastníctva nespôsobuje stav objektívnej istoty, ale stav objektívnej neistoty, keďže ako vlastníci predmetných nehnuteľností sú v katastri nehnuteľností evidované odlišné osoby. Dovolateľ nesúhlasil so závermi odvolacieho súdu o nevyvrátiteľnej právnej domnienke, podľa ktorej, pokiaľ správca konkurznej podstaty previedol majetok patriaci do konkurznej podstaty so súhlasom konkurzného súdu na inú osobu, táto skutočnosť má za následok, že tretia osoba sa stáva vlastníkom tohto majetku. Tieto závery nemajú oporu v zákone, pretože zo žiadnej právnej normy nevyplýva, že speňaženie veci nesprávne zaradenej do súpisu majetku konkurznej podstaty spôsobuje zánik vlastníckeho práva osoby, ktorej vlastnícke právo patrilo pred zaradením veci do súpisu konkurznej podstaty. Platí totiž zásada „nemo plus iuris“, podľa ktorej, ak úpadca nebol vlastníkom majetku konkurznej podstaty nemôže sa nadobúdateľ takého majetku z podstaty stať jeho vlastníkom; konkurzné konanie výnimku z tejto zásady neobsahuje. Vzhľadom na to, že v súčasnosti naďalej existujú dva zápisy totožných nehnuteľností v katastri nehnuteľností, pričom každý zápis svedčí v prospech inej osoby ako vlastníka, stav objektívnej neistoty pretrváva, a preto existuje a je daný naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe. Rozhodnutie o určovacej žalobe bude tvoriť pevný základ pre ďalšie vzťahy medzi účastníkmi konania.

Žalovaní 1/ a 2/ nepodali k podanému mimoriadnemu opravnému prostriedku žalobcu 1/ písomné vyjadrenie.

Vedľajší účastník na strane žalovaných v písomnom vyjadrení k mimoriadnemu opravnému prostriedku žalobcu 1/ uviedol, že považuje dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny. Žalobcovia mohli

zabrániť speňaženiu nehnuteľností v súpise konkurznej podstaty podaním vylučovacej žaloby v zmysle § 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. Pokiaľ svoje právo v konečnom dôsledku nevyužili, správca konkurznej podstaty mal oprávnenie takýto majetok do konkurznej podstaty zaradiť a pod dohľadom konkurzného súdu aj speňažiť a previesť vlastnícke právo na spoločnosť N., a.s. Keďže žalobca 1/ už nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, nie je u neho daný naliehavý právny záujem na podaní akejkoľvek určovacej žaloby. Z uvedených dôvodov žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu 1/ zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené, lebo smeruje voči rozsudku odvolacieho súdu, ktorý je vecne správny.

V danom prípade odvolací súd samostatným výrokom svojho rozsudku založil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., keďže rozhodnutie o danej otázke považoval po právnej stránke za zásadného významu. Možnosť založiť prípustnosť dovolania neznamená, že by odvolací súd bol oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania úplne ľubovoľne, rovnako nesmie ani v tomto rámci viesť k prenášaní ťažiska rozhodovania odvolacieho súdu na súd dovolací. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania vyplýva, že odvolací súd je oprávnený pripustiť dovolanie len so zreteľom na tú konkrétne vymedzenú právnu otázku zásadného právneho významu, ktorú sám vyriešil. Odvolací súd sa musí pritom sám vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a svoj myšlienkový postup musí dostatočne odôvodniť aj s poukazom na všetky právne závery, ktoré v rámci rozhodovania zaujal. Ak odvolací súd vysloví prípustnosť dovolania, dovolateľ je oprávnený napadnúť jeho rozhodnutie len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. V dovolacom konaní môže byť potom predmetom posudzovania len správnosť riešenia nastolenej právnej otázky.

V prejednávanej veci dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne

závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolací súd pripustil dovolanie za účelom vytvorenia procesnej možnosti preskúmať správnosť riešenia otázky, „či je daný naliehavý právny záujem na pozitívnej určovacej žalobe, ak v rámci konkurzného konania bola sporná nehnuteľnosť už prevedená na inú osobu“, pričom pri jej zodpovedaní dovolací súd konštatoval, že krajský súd nepochybil, vec posúdil po právnej stránke správne, preto sa s jeho právnym názorom dovolací súd stotožňuje a k už vysloveným argumentom navyše dodáva.

Nárok na vylúčenie veci z konkurznej podstaty podľa § 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní môže uplatniť osoba, do práv ktorej sa konkurzným konaním zasiahlo. Žaloba (smerujúca proti správcovi) na vylúčenie veci z konkurznej podstaty, do ktorej ju správca nesprávne zapísal a zabral, je svojou povahou procesnou, verejnoprávnou žalobou, a nie žalobou hmotnoprávnou. Predpokladá teda vyhlásenie konkurzu a jeho trvanie. O práve založenom predpismi hmotného práva, ktoré zostávajú iba právnym dôvodom žaloby, sa súd preto vyjadruje iba ako o predbežnej otázke v odôvodnení rozhodnutia; nerieši ju v enunciate rozsudku.

Vylučovacie žaloby sa spravidla budú opierať o vlastnícke právo. Súd buď žalobu zamietne rozsudkom alebo uloží správcovi povinnosť vylúčiť určitú vec zo súpisu podstaty. Ak by žaloba nebola podaná, resp. by bola podaná oneskorene alebo by ju súd zamietol z iného dôvodu, zákon predpokladá domnienku (fikciu), že vec bola zahrnutá do súpisu konkurznej podstaty oprávnene. Správca v takom prípade môže vec ďalej speňažovať. Ani v takom prípade však nie je vylúčené, aby určovacou žalobou, napr. o určenie vlastníckeho práva podľa § 80 písm. c/ O.s.p., o ktorej nebude rozhodovať konkurzný súd, bolo rozhodnuté, že vec nepatrí úpadcovi, ale tretej osobe. Hrozba speňaženia veci správcom by mala dostatočne osvedčovať naliehavý právny záujem na takom určení.

V danej veci o vyššie uvedený prípad nejde. Žalobcovia, po zistení, že žalovaný 1/ ako správca konkurznej podstaty zaradil sporné nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, svoje právo podať vylučovaciu žalobu využili, avšak konanie o nej bolo v dôsledku ich správania (nezaplatenia súdneho poplatku za návrh – pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky) právoplatne zastavené uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 55Cbi 115/01 a 55Cbi 116/01. Žalovaný 1/ (vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní) považoval preto zápis nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty úpadcu za opodstatnený a súpis majetku za titul oprávňujúci ho nakladať s ním pri jeho ďalšom speňažovaní. Uvedenú skutočnosť možno vyvodiť aj zo stanoviska obchodného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. decembra 2002, sp. zn. Obpj 7/2002, výkladom a contrario, keď ak bola podaná vylučovacia žaloba neplatí domnienka, že vec bola zapísaná do súpisu konkurznej podstaty oprávnene a takúto vec nemožno až do rozhodnutia o žalobe speňažiť. Súd vykonávajúci dohľad nad činnosťou správcu musí dať správcovi pokyn, aby predmetné veci nespeňažoval - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky). Práve opodstatnenosť a oprávnenosť zápisu nehnuteľností do konkurznej podstaty umožnila žalovanému 1/ uskutočniť následný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na obchodnú spoločnosť N., a.s. Predaj nehnuteľností schválil Krajský súd v Bratislave, ktorý ako konkurzný súd vykonávajúci dohľad nad zákonnosťou postupu správcu v konkurze, opatrením z 30.5.2002 udelil súhlas správcovi konkurznej podstaty na predaj majetku. Konkurzný súd vychádzal z rovnakého zistenia a nemal pochybnosti v tom, že nehnuteľnosti boli v dôsledku nepodania vylučovacej žaloby zaradené do súpisu konkurznej podstaty úpadcu oprávnene, preto je možné s nimi nakladať v snahe uspokojiť pohľadávky veriteľov uplatnené v konkurze prihláškou. Vzhľadom na to, že opatrenie konkurzného súdu má charakter riadneho súdneho rozhodnutia, ktoré je po právoplatnosti zásadne nezmeniteľné a záväzné, súdy nie sú oprávnené preskúmavať vecnú správnosť tohto rozhodnutia v inom, t.j. ani v tomto konaní. Opačným postupom by sa zasiahlo do jedného zo základných princípov právneho štátu, a to do princípu právnej istoty a dôvery v súdne rozhodnutie. Preto osoba (spoločnosť N., a.s.), na ktorú žalovaný 1/ ako správca konkurznej podstaty úpadcu D., s.r.o., v rámci speňažovania previedol so súhlasom konkurzného súdu majetok konkurznej podstaty - sporné nehnuteľnosti - sa stala vlastníkom týchto nehnuteľností, a to bez ohľadu na to, či by iná, tretia osoba neskôr uplatňovala na predmetné nehnuteľnosti nárok titulom jej vlastníckeho práva. Stret včas nerealizovaného nároku tretej osoby, aj keby to bol skutočný vlastník, na vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty s nárokom osoby, ktorá majetok nadobudla za trvania konkurzu jeho speňažením v súlade s ustanoveniami zákona o konkurze a vyrovnaní, musí byť totiž vyriešený v prospech nadobúdateľa tohto majetku.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, posudzujúc vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím súdom vymedzenej dovolacej otázke, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne. Správny je aj právny záver odvolacieho súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe, v prípade, keď v rámci konkurzného konania bola sporná nehnuteľnosť už prevedená na inú osobu. Vzhľadom na to, že dovolací súd nezistil, že by rozsudok odvolacieho súdu bol postihnutý vadou uvedenou v § 237 O.s.p., či tzv. inou vadou konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolanie žalobcu 1/ podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní nebol žalobca 1/ úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovaným 1/ a 2/ (§ 142 ods. 1 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.). Dovolací súd však nepriznal žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania, pretože v dovolacom konaní návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania nepodali (§ 151 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 243b ods. 5 O.s.p.).

Dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných vo výške 64,22 €, ktorá predstavuje náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, a to za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu žalobcu 1/ (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v spojení s § 11 ods. 1 vyhlášky á 48,66 € + 19 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky) a režijný paušál 6,31 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Dovolací súd vychádzal zo zistenia, že v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, zákonná úprava, pokiaľ ide o vyrubenie súdneho poplatku za návrh, upustila od jeho určenia podľa položky 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) percentuálnou sadzbou zo základu, ktorým bola hodnota nehnuteľnosti, a počnúc od 1.7.2007 stanovila súdny poplatok za predmetný návrh pevnou sumou podľa písmena b/ danej položky sadzobníka (viď spoločná poznámka č. 1 k položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov v znení pred a po novele zákona o súdnych poplatkoch č. 273/2007 Z.z.). Konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je preto z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku zo žaloby sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku bez ohľadu na hodnotu nehnuteľnosti,

ku ktorej sa má určiť vlastnícke právo. Podľa názoru dovolacieho súdu aj z hľadiska určenia výšky tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb treba aplikovať rovnaký princíp a pri stanovení základu tarifnej odmeny treba vychádzať zo sadzby stanovenej pre spory s neoceniteľnou hodnotou veci (§ 11 ods. 1 vyhlášky).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: